Д. Г. Хоружий,
аспірант, Київський національний торговельно-економічний університет, м. Київ

DOI: 10.32702/2306-6806.2018.10.110

РЕГУЛЮВАННЯ ТА НАГЛЯД ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ БАНКІВ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

D. Khoruzhyi,
postgraduate student, Kyiv national university of trade and economics, Kyiv

REGULATING AND OVERSEEING THE ACTIVITIES OF FOREIGN BANKS

Досліджено досвід центральних банків зарубіжних країн щодо окремих аспектів регулювання та нагляду за діяльністю банків за результатами узагальнення уроків світової фінансової кризи. Розкрито зміст основних регулятивних заходів, які були прийняті Базельським комітетом з банківського нагляду та Європейським центральним банком для подолання наслідків світової фінансової кризи. Викладено основні положення звіту Базельського комітету з банківського нагляду щодо гармонізації фактичних показників стабільності банківських систем світу з критеріями, визначеними рекомендаціями Базель III. Визначено особливості регулятивної конструкції зарубіжного банківського сектору в посткризовий період. Сформульовано ключові елементи сучасної системи регулювання банківської діяльності, спрямованої на прийняття превентивних заходів з метою упередження банківських криз у майбутньому.

За результатами дослідження зроблено висновок, що основний прогрес у адаптації банківських систем світу до положень Базель III досягнутий у таких сферах, як забезпечення мінімальних вимог до капіталу, управління ризиками, створення захисних буферів капіталу та управління ліквідністю. Водночас ключове завдання на перспективу — це встановлення рамок діяльності, які мають забезпечити стійкість та надійність системно-важливих банків глобального рівня (G-SIB).

З метою подолання проблем банківського сектору України, враховуючи зарубіжний досвід, визначено перелік заходів, які мають бути пріоритетними для НБУ. Це прийняття середньо- і довгострокових стабілізаційних заходів, зокрема підвищення капіталізації та вимог до структури власного капіталу; формування банками захисних буферів капіталу; обмеження великих кредитних ризиків, створення додаткового запасу ліквідності та зменшення чутливості банків до валютних ризиків. Крім того, слід приділити увагу структурним заходам, зокрема формуванню концептуально нового підходу до системи управління ризиками; запровадженню системи стрес-тестування на постійній основі; удосконаленню оцінки кредитних ризиків тощо.

The experience of central banks of foreign countries in relation to certain aspects of regulation and supervision of banks activity based on the results of generalization of lessons of the global financial crisis has been researched. The content of the main regulatory measures adopted by the Basel Committee on Banking Supervision and the European Central Bank to overcome the consequences of the global financial crisis is disclosed. The main provisions of the report of the Basel Committee on Banking Supervision concerning the harmonization of the world banking systems stability actual indicators with the criteria, outlined in the Basel III recommendations, are set out. The features of the regulatory structure of the foreign banking sector in the post-crisis period are determined. The key elements of the banking activity regulation modern system, aimed at taking preventive measures in order to avoid banking crises in the future, are formulated.

The study concluded that the main advances in the adaptation of the banking systems of the world to the Basel III provisions were achieved in such areas as ensuring minimum capital requirements, risk management, creating buffers of capital and managing liquidity. At the same time, the key challenge for the future is to establish a framework for action that should ensure the stability and reliability of systemically important global-level banks (G-SIBs).

In order to overcome the problems of the banking sector of Ukraine, taking into consideration foreign experience, a list of measures that should be prioritized for the National bank of Ukraine is defined. This is the adoption of medium — and long — term stabilization measures, in particular — increasing capitalization and requirements for the structure of equity capital; the formation by banks of capital protective buffers; limiting large credit risks, creating an additional liquidity reserve and reducing the sensitivity of banks to currency risks. In addition, attention should be paid to structural measures, in particular — the development of a conceptually new approach to the risk management system; the introduction of a stress-testing system on an ongoing basis; improvement of credit risk assessment, etc.

Ключові слова: Базельський Комітет з банківського нагляду, Європейський центральний банк, регулювання та нагляд за діяльністю банків, превентивні заходи.

Key words: Basel Committee on Banking Supervision, European Central Bank, regulation and supervision of banks activities, preventive measures.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Забезпечення фінансової стійкості банківської системи без суттєвого порушення реалізації банками функцій фінансового посередництва та ефективного залучення ресурсів й перерозподілу інвестицій є важливим чинником протистояння зовнішнім і внутрішнім шокам. Враховуючи нестабільність фінансових ринків, різкі коливання цін, суттєві витрати на подолання наслідків світової фінансової кризи, у Європейському Союзі реалізуються нові заходи щодо належного регулювання, нагляду та управління фінансовими ринками для підтримання фінансової стійкості банківських систем країн, вивчення яких є надзвичайно важливим для банківської спільноти України.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Розкриттю теоретичних і практичних аспектів регулювання та нагляду за діяльністю банків зі сторони Європейського центрального банку (ЄЦБ), Федеральної резервної системи (ФРС) та центральних банків інших країн присвячені праці вітчизняних і зарубіжних вчених, зокрема О. Барановського, Я. Белінської, В. Брюкова, Я. Вдовичина, І. Ковзанадзе, О. Олійника, С. Міщенко, В. Міщенко, С. Науменкової, Р. Моїсєєва та ін.

МЕТА ДОСЛІДЖЕННЯ

Метою дослідження є розкриття змісту різних регуляторних заходів центральних банків зарубіжних країн для подолання наслідків світової фінансової кризи та недопущення її в майбутньому.

МАТЕРІАЛИ ТА МЕТОДИ

Теоретичною та методологічною базою дослідження є наукові напрацювання зарубіжних та вітчизняних вчених, матеріали Базельського Комітету з бан-

ківського нагляду, центральних банків зарубіжних країн. У процесі дослідження використано сукупність наукових підходів та методів: системний, аналізу, порівняння.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Для подолання наслідків світової фінансової кризи у червні 2012 р. уряди країн, що входять до Єврозони, прийняли рішення про створення Банківського Союзу з метою встановлення нових правил регулювання діяльності банків у межах Єврозони. Головними складовими Банківського Союзу є Єдиний наглядовий механізм (Single Supervisory Mechanism), управління яким здійснюється ЄЦБ, Єдиний механізм санації банків (Single Resolution Mechanism), а також Європейська система гарантування вкладів (European Deposit Guarantee Scheme) [3].

Основною метою нових правил регулювання діяльності банків є, перш за все, зниження ймовірності виникнення криз, застосування єдиного механізму порятунку проблемних фінансових установ та забезпечення функціонування системи гарантування вкладів клієнтів і налагодження механізму державної підтримки проблемних банків [1; 2].

Ключовими напрямками фінансової реформи у країнах Єврозони є встановлення пруденційних стандартів корпоративного управління, вимог до фінансової звітності та адекватності капіталу, вдосконалення методології розрахунків показників, за допомогою яких оцінюється стан як банківського, так і корпоративного сектору, агрегованих мікропруденційних показників, розвитку базових і нормативних індикаторів, використання стрес-тестування.

Макропруденційні індикатори охоплюють дві категорії показників: агреговані мікропруденційні та макроекономічні. В залежності від типу виявлених проблем, більшу увагу приділяють тим чи іншим показникам. Це обумовлює існування певних відмінностей у системі по-

казників за різними країнами. Наприклад, ЄЦБ зосередився на аналізі показників діяльності банків як потужніших фінансових посередників, використовуючи при цьому три категорії індикаторів: стійкості банківської системи, макроекономічного розвитку, а також стану фінансово-економічного середовища. Доречно зауважити, що Світовий банк враховує однаково як макроекономічні, так і показники стійкості фінансової системи.

В останні кілька років підходи до наглядової роботи та оцінки фінансової стійкості банків еволюціонували в напрямку більш детального врахування впливу різних стресових сценаріїв на капітал та ліквідність. На додаток до власних оцінок нагляду, в ряді країн проводиться регулярна незалежна оцінка якості активів, а також стрес-тестування активів і ліквідності найбільших банків — згідно попередньо узгодженої методики та під ефективним контролем регулятора. Проведення такої оцінки дозволяє істотно доповнити інструментарій та дані нагляду і визначити реальну потребу найбільших банків у капіталі й ліквідності.

ЄЦБ одночасно оцінює якість активів та здійснює стрес-тестування. Оцінка якості активів ЄЦБ фокусується на найбільш ризикованих і непрозорих складових банківських балансів і включає наступні етапи:

- обираються портфелі для включення їх до перевірки в залежності від системної значущості банку;
- перевіряється якість даних, спроможність внутрішньобанківських систем оцінки активів, класифікація прострочених кредитів, здійснюється суцільна оцінка активів та забезпечення;
- проводиться порівняння результатів при різних стандартах звітності та обліку в банках, що належать до різних юрисдикцій.

У процесі стрес-тестування ЄЦБ перевіряє банки на стійкість до кредитного, ринкового і суверенного ризиків, а також ризику зміни вартості капіталу на грошово-кредитному ринку шляхом сценарного моделювання економічних шоків. Серед параметрів шоків макроекономічних сценаріїв розглядаються динаміка ВВП, інфляція, безробіття та ряд інших показників. Банкам, які не витримали стрес-тест, підвищуються вимоги до капіталу, план нарощення якого вони направляють до ЄЦБ. Відповідно до планів докапіталізації банки, насамперед, використовують приватні джерела залучення капіталу, включаючи кошти акціонерів, а вже потім (при необхідності), вони можуть запросити державну підтримку через Єдиний механізм із реструктуризації банків.

Розвиток пруденційного нагляду здійснюється у напрямку вдосконалення методології макропруденційного аналізу, пруденційних норм банківського регулювання з врахуванням особливостей недостатньо диверсифікованих економік; посилення орієнтації валютно-курсової політики на упередження і раннє реагування на дисбаланси у валютній сфері з метою врахування валютних ризиків, вдосконалення методології визначення нормативу адекватності капіталу, врахування взаємозалежності різних категорій ризику та розробка комплексу базових і додаткових заходів й інструментів нейтралізації валютних ризиків.

Починаючи з 1 січня 2016 року в ЄС започаткований Єдиний механізм санації європейських банків (Single resolution mechanism, SRM) [4], який є суттєвим доповненням до єдиного наглядового механізму (Single Supervisory Mechanism, SSM), що покликаний, в першу чергу, захищати платників податків, які постраждали найбільше при реструктуризації банків.

Важливим напрямком діяльності Банківського союзу стало формування Єдиного механізму санації банків, що реалізується Єдиною радою санації банків

(Single Resolution Board), яка має право надавати рекомендації Європейській Комісії, ЄЦБ тощо та проводити координацію планів із санації. До того ж був створений Єдиний фонд з санації (Single Resolution Fund). Очікується, що в розпорядженні фонду до кінця 2025 року перебуватиме до 1% усіх застрахованих депозитів держав-членів Банківського союзу [5].

Дія механізму передбачається за наступною схемою: якщо Єдиний наглядовий орган або національні уповноважені відомства визнають, що банк близький до банкрутства або вже не може самостійно функціонувати, то в дію вступає Єдиний механізм санації.

В Євросоюзі прийнята Директива з реструктуризації і санації банків (Bank Recovery and Resolution Directive — Directive 2014/59/EU) [6], яка визначає правила використання національних і загальноєвропейських коштів під час їх рятуння, а також загальноєвропейські правила щодо здійснення банківського нагляду. Відповідно до даної Директиви серйозні загрози ліквідності та платоспроможності мають бути мінімізовані ще на етапі пруденційного моніторингу банків.

Згідно з Директивою до основних інструментів санації банків відносяться:

- продаж бізнесу;
- тимчасова передача бізнесу;
- поділ активів за якісними характеристиками;
- конвертація власних коштів кредиторів банку в капітал банку (так звана процедура bail-in).

Зазначені інструменти мають застосовуватися обґрунтовано та швидко з метою уникнення ініціювання процедури банкрутства банку зі сторони компетентного органу, який повинен забезпечити дотримання прав зацікавлених осіб.

Головна ідея фінансового здоровлення банків полягає у тому, що тягар збитків мають нести, в першу чергу, акціонери. У разі нестачі ресурсів у акціонерів для покриття збитків залучаються кошти кредиторів і вкладників банків, які трансформуються в їх капітал. Лише в окремих випадках використовуються кошти платників податків. Слід наголосити, що державна підтримка, яка представляє собою реалізацію функцій кредитора останньої інстанції, є однією з необхідних умов забезпечення фінансової стійкості банківської системи, передусім — ресурсної стабільності банків та недопущення відтоку коштів із банківської системи через панічні настрої вкладників у разі появи перших ознак кризової ситуації.

Аналіз світового антикризового досвіду показує, що з панічними настроями вкладників досить успішно вдається справлятися органам зі страхування депозитів. Протягом останніх 20 років подібні системи були впроваджені в більшості розвинених країн та країнах, що розвиваються, у тому числі в якості реакції на банківські кризи 80-х і 90-х років минулого століття. Багато в чому завдяки ефективним системам страхування депозитів у ході кризи не застосовувалися такі жорсткі та непопулярні антикризові заходи, як введення мораторію на задоволення вимог кредиторів банків чи так звані "банківські канікули".

В якості основного заходу протидії панічним настроям вкладників стало підвищення рівня страхового відшкодування за вкладами. Так, у США розмір гарантованої страхової виплати вкладникам був збільшений до 250 тис. дол. В ЄС було прийнято рішення про підвищення мінімального рівня захисту депозитів у всіх країнах до 100 тис. євро. Так само був скасований механізм франшизи (Coinsurance), відповідно до якого допускалася можливість відшкодувати депозити на 90%. Необхідно відзначити, що в ряді країн (Німеччині, Австрії, Франції, Малайзії, Гонконгу, Сінгапурі та ін.) на період кризи була введена навіть повна гарантія відшкодування за вкладами всіх банків.

Таблиця 1. Зміна ключових індикаторів за даними моніторингу
"Basel III: Monitoring Report"

Індикатори стійкості	31 грудня 2016 року			30 червня 2017 року		
	Група 1	З них системно-значимі G-SIB	Група 2	Група 1	З них системно-значимі G-SIB	Група 2
Коефіцієнт капіталу першого рівня (Common Equity Tier 1 - CET1), (%)	12,3	12,3	13,4	12,5	12,4	14,7
Загальна здатність банків поглинати збитки (Total Loss Absorbency Capacity - TLAC) (млрд євро)	116,4	116,4	-	109,0	109,0	-
Загальні активи (млрд євро)	67,96	44,49	5,00	66,68	43,52	4,788
Коефіцієнт співвідношення власних і залучених коштів, (%)	5,8	5,8	5,5	5,8	5,7	5,6
Коефіцієнт покриття ліквідністю (Liquidity Coverage Ratio - LCR), (%)	131,4	128,6	159,3	134,0	130,8	174,9
Коефіцієнт чистого стабільного фінансування (Net Stable Funding Ratio - NSFR), (%)	115,8	117,3	114,1	116,9	119,3	117,6

Джерело: [7].

Надзвичайно важливим заходом для забезпечення на глобальному та національному рівнях фінансової стабільності банківського сектору є постійний моніторинг виконання банками та їх регуляторами рекомендацій Базельського комітету з банківського нагляду. У цьому контексті доречно розглянути звіт цього комітету, який був опублікований у березні 2018 року [7]. Оновлений актуальний звіт "Basel III: Monitoring Report" демонструє прогрес у гармонізації фактичних показників стабільності банківських систем світу з критеріями, визначеними положеннями Базель III. Згідно з результатами звіту, усі 193 банки з досліджуваної сукупності фінансових установ (у вибірку входять 106 банків Групи 1, із капіталом понад 3 млрд євро, у т.ч. 30 системно-значимих, а також 87 банків Групи 2, капітал яких складає менше 3 млрд євро) відповідають вимогам Базель III щодо мінімальних і цільових вимог до коефіцієнту капіталу першого рівня (Common Equity Tier 1 — CET1), які було погоджено наприкінці 2015 року. При цьому усі системно важливі банки для глобальної банківської системи (Global Systemically Important Banks — G-SIB) відповідають встановленим мінімальним вимогам до рівня банківської ліквідності.

Порівняно з попереднім звітним періодом (грудень 2016 р.), середній коефіцієнт капіталу першого рівня збільшився з 12,3% до 12,5% для банків Групи 1 (у т.ч. для групи глобально важливих із 12,3% до 12,4%) та із 13,4% до 14,7% для банків Групи 2. При цьому усі без винятку банки Групи 1 та Групи 2 (у тому числі всі 30 G-SIB банків) відповідали вимогам щодо мінімального рівня капіталу 1-го рівня у 4,5% та цільового рівня 7,0%, тобто, включаючи буфер консервації капіталу (табл. 1).

Враховуючи встановлені до 2022 року мінімальні вимоги до обсягу банківського капіталу, сукупний дефіцит власного капіталу по глобально важливих банках скоротився із 116,4 млрд євро до 109,0 млрд євро.

Зростання показника CET1 у банках Групи 1 протягом 2017 році зумовлене збільшенням прибутку, отриманого найбільш великими банками світу із категорії G-SIB. Так, прибуток після оподаткування для банків Групи 1 значно збільшився протягом останніх шести місяців та досяг історичного максимуму у 212,8 млрд євро за перше півріччя 2017 року. При цьому більш ніж 65% прибутку після оподаткування банків 1-ї

групи припадає на глобально важливі банки із категорії G-SIB [7].

Середній коефіцієнт достатності капіталу 1-го рівня (Tier 1 Leverage Ratios) становить 5,8% для банків Групи 1 (у тому числі для глобально важливих банків 5,7%) та 5,6% для банків групи 2.

Середній коефіцієнт покриття ліквідністю для банків групи 1 становить 134,0%, а для банків групи 2 — 174,9%, тоді як наприкінці грудня 2016 р. його значення дорівнювали 131,4% та 159,3%, відповідно. Середній коефіцієнт чистого стабільного фінансування становить 116,9% для банків групи 1 та 117,6% для банків 2 групи на кінець червня 2017 року, порівняно із 115,8% та 114,1%, відповідно, наприкінці грудня 2016 року.

Нині 98,8% банків 1-ї групи та всі без винятку банки групи 2 у вибірці вже відповідають або перевищують мінімальну вимогу до показника LCR у 100% (при цьому усі без винятку банки групи 1 та групи 2 мають LCR, що дорівнює або перевищує мінімальну вимогу у 80%, що застосовується з січня 2017 року). При цьому 93,1% банків 1 групи та 93,8% банків 2 групи відповідають або перевищують 100% мінімальну вимогу до показника NSFR (усі банки групи 1 та 98,8% банків 2 групи перевищують значення NSFR у 90% на кінець червня 2017 року) [7].

За результатами дослідження можемо прийти до висновку, що основний прогрес у адаптації банківських систем світу до положень Базель III досягнутий у таких сферах, як забезпечення мінімальних вимог до капіталу, управління ризиками, створення захисних буферів капіталу та управління ліквідністю. Водночас ключове завдання на перспективу — це встановлення рамок діяльності, які мають забезпечити стійкість та надійність системно-важливих банків глобального рівня (G-SIB).

Незважаючи на той факт, що у розвинутих зарубіжних країнах пріоритетом є не подолання, а своєчасна діагностика та оперативне запобігання розвитку банківських криз, заходи раннього перешкоджання поширенню деструктивних кризових процесів займають вагомe місце в сучасній їх багатогранній регулятивній конструкції та системі банківського нагляду. У процесі дослідження систематизовано перелік заходів раннього реагування на фінансові кризи, що використовувались банківськими системами провідних країн світу під час останньої глобальної кризи. Як засвідчив аналіз світо-

вої банківської практики, до типових заходів антикризової спрямованості відносяться регулювання облікової ставки та нормативів обов'язкового резервування, збільшення страхової суми гарантування за депозитними вкладками фізичним особам, надання розширених державних гарантій за міжбанківськими депозитами, адресна фінансова допомога системно-важливим кредитним організаціям, викуп проблемних активів банків та додаткова капіталізація банків.

Особливості регулятивної конструкції зарубіжно-го банківського сектору в посткризовий період полягають у зміщенні акцентів із використання постреактивних заходів реагування на кризи до впровадження випереджальних превентивних заходів, спрямованих на недопущення та раннє виявлення можливих загроз банківському сектору. Ключовими елементами сучасної системи упередження банківських криз є нарощування капітальної стійкості та утворення банками буферів капіталу, зміна вимог до структури капіталу та збільшення частки капіталу першого рівня, зміна підходів до управління короткостроковою і довгостроковою ліквідністю, а також проведення регулярних сценарних стрес-тестів на предмет стійкості банківської системи, із приділенням виняткової уваги глобальним та національним системно важливим банкам.

ВИСНОВКИ

На сучасному етапі розвитку світової банківської системи істотно збільшується перелік ризиків, що створюють загрози її стабільності і провокують фінансові кризи, при цьому наслідки таких криз можуть мати катастрофічний характер. З урахуванням високих загроз стабільності банківського сектору, необхідно розробити на глобальному рівні ефективний багатовекторний регулятивний механізм запобігання фінансовим кризам, який буде спрямований на: раннє розпізнавання загроз і прогнозування криз; прийняття превентивних заходів щодо уникнення і локалізації кризових явищ; оперативне реагування на перші прояви кризи для недопущення економічних шоків, а також розробку нормативно-правового, методичного, інструментального та інституційного забезпечення регулятивних заходів.

З метою подолання проблем банківського сектору України, враховуючи зарубіжний досвід, пріоритетними для НБУ є прийняття середньо- і довгострокових стабілізаційних заходів, зокрема підвищення капіталізації та вимог до структури власного капіталу; формування банками захисних буферів капіталу; обмеження великих кредитних ризиків, створення додаткового запасу ліквідності та зменшення чутливості банків до валютних ризиків. Не менш важливого значення набувають заходи структурної дії, зокрема формування концептуально нового підходу до системи управління ризиками; запровадження системи стрес-тестування на постійній основі; удосконалення оцінки кредитних ризиків; запровадження кластерного підходу до банківського нагляду; встановлення особливих вимог до систем-

но важливих банків та розробка нормативно-правової бази щодо посилення відповідальності акціонерів та керівництва банків за їх діяльність.

Література:

1. Вдовичин Я.І. Роль єдиного наглядового механізму в забезпеченні стабільності Єврозони // Науковий вісник ХДУ. — Херсон. 2014. — № 7. — С. 67—71.
2. Савчук С.С. Створення Європейського банківського союзу як завершальна стадія формування Економічного і валютного союзу ЄС // Журнал порівняльного і європейського права [Електронне фахове видання]. — Вип.1, 2017. — С. 76—87.
3. Banking Union [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://ec.europa.eu/finance/general-policy/banking-union/index_en.htm
4. Single Resolution Mechanism (SRM) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://srb.europa.eu/en/content/single-resolution-mechanism-srm>
5. What is the Single Resolution Fund? [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://srb.europa.eu/en/content/single-resolution-fund>
6. Directive 2014/59/EU [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>
7. Basel III Monitoring Report March 2018 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.bis.org/bcbs/publ/d433.pdf>

References:

1. Vdovychyn, Ya.I. (2014), "The role of a single supervisory mechanism in ensuring of the Eurozone stability", *Naukovyj visnyk KhDU*, vol. 7, pp. 67—71.
2. Savchuk, S.S. (2017), "Creation of the European Banking Union as the final stage of the formation of the Economic and Monetary Union of the EU", *Zhurnal porivnial'noho i ievropejs'koho prava*, vol. 1, available at: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pravo/article/download/3081/2765> (Accessed 15 October 2018).
3. European Commission (2018), "Banking Union", available at: http://ec.europa.eu/finance/general-policy/banking-union/index_en.htm (Accessed 16 October 2018).
4. The Single Resolution Board (2018), "Single Resolution Mechanism (SRM)", available at: <https://srb.europa.eu/en/content/single-resolution-mechanism-srm> (Accessed 16 October 2018).
5. The Single Resolution Board (2018), "What is the Single Resolution Fund?", available at: <https://srb.europa.eu/en/content/single-resolution-fund> (Accessed 16 October 2018).
6. Access to European Union law (2014), "Directive 2014/59/EU", available at <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj> (Accessed 14 October 2018).
7. Basel Committee on Banking Supervision (2018), "Basel III Monitoring Report, March 2018", available at: <https://www.bis.org/bcbs/publ/d433.pdf> (Accessed 15 October 2018).

Стаття надійшла до редакції 22.10.2018 р.

ПЕРЕДПЛАТА

ВИДАННЯ МОЖНА ПЕРЕДПЛАТИТИ З БУДЬ-ЯКОГО МІСЯЦЯ!

— ЧЕРЕЗ РЕДАКЦІЮ (ТЕЛ. 458-10-73);

— ЧЕРЕЗ ДП "ПРЕСА"
(У КАТАЛОЗІ ВИДАНЬ УКРАЇНИ);

— ЧЕРЕЗ ПЕРЕДПЛАТНІ АГЕНТСТВА